

Banerne bør yde, og dér tror jeg ogsaa, man skal være meget forsigtig med at lade den enkelte have for megen Myndighed, dér maa det afgørende være, at Sikkerheden er saa stor som muligt for de rejsende og for det Gods, der skal transporteres med Banerne. Som sagt, jeg har den Erfaring, at der med Hensyn til Reglementerne er sket en glædelig Forandring i de senere Aar, og jeg tror ikke, man kan sige andet end, at netop paa det Omraade har det Generalsekretariat, som jeg ogsaa gerne vil have omdannet, udrettet ikke saa ganske lidt. Jeg mener ogsaa med det Kendskab, jeg har til Forholdene, at kunne sige, at der er taget adskillige praktiske Jernbanemænd med til Samarbejde i saa Henseende.

Det ærede 14de landstingsvalgte Medlem (Tvede) omtalte, at der var en hyppig Skiften indenfor Statsbanernes Ledelse, og at der har været 15 eller 16 Trafikministre i de sidste 25 Aar. Det er jo Kendsgerninger, men hvis man nu naar til at faa fastslaaet enstemmigt, at det raadende Princip i Fremtiden skal være dette, at Statens Virksomheder skal forrente sig, naar altsaa de Myndigheder, som har mest at sige: Regeringen og Rigsdagen, er enige og forhaabentlig langt ud i Fremtiden vil vedblive at være enige om, at dette Princip skal fastholdes, saa er vi naaet adskilligt videre, end vi har været hidtil, hvor der, saa vidt jeg har forstaaet, har hersket ret modstridende Anskuelse om dette Punkt.

Det ærede 14de landstingsvalgte Medlem omtalte ogsaa, at Takstnedsættelserne i 1922 ikke just havde virket saaledes, at der var kommet mere Gods og en større Trafik af den Grund, og stillede sig tvivlende overfor, om den Hjemmel, der nu foreslaas til at foretage Takstnedsættelser, vilde kunne nytte noget. Naar Takstnedsættelserne i 1922 ikke gav noget, i alt Fald ikke saa overordentlig meget, at det kunde noteres, var Grunden den, at Nedsættelserne var generelle, de blev foretaget uden Hensyn til, om det var nødvendigt at give dem for de enkelte Strækninger, de enkelte Transporter. Naar der her aabnes Adgang til at give Enkeltmand Takstnedsættelser i Undtagelsestilfælde, er det, fordi de saa kan gives i de Tilfælde, hvor det skønnes at være absolut nødvendigt for overhovedet at faa de Transporter, der drejer sig om, og ad den Vej tror jeg i alt Fald efter min personlige Erfaring, at man vil kunne naa ret vidt.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg gaar ud fra, at vi i

Udvalget kan fortsætte Forhandlingerne og faa fremskaffet de Oplysninger, som maatte ønskes.

Tvede: Det var jo lige ved, at den højtærede Minister kunde have brugt det Udtryk, at det er af sine Venner, man skal have det, da det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Aubeck) fremsatte sine første Udtalelser, men det ærede Medlems Udtalelser blev jo senere hen mere venlige, saaledes at den højtærede Minister var i Stand til at takke samtlige Ordførere for deres Tilsagn om at ville fremme Lovforslaget. Det anser jeg ogsaa for det ønskeligste, ganske i Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg fremsatte i Tingets sidste Møde. Jeg tror ligesom det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe), at det er nødvendigt, at vi faar fastslaaet Princippet om Forrentning som det grundlæggende for de ledendes Styre af Statsbanerne ud i Fremtiden, men overfor dette, at det skal være en forretningsmæssig og forretningsmæssig Drift — og det var jo det, jeg tog til Udgangspunkt for mine Udtalelser —, pegede jeg paa, at det er meget vanskeligt, fordi der stilles to hinanden modgaaende Krav til Banerne, dels Kravet om Forrentning, dels Kravet om, at der ogsaa skal drives de saakaldte kulturelle Baner, som gaar igennem Egne, hvor det er meget vanskeligt at opnaa Forrentning. Men jeg har jo henledet Opmærksomheden paa, at man maaske ved en Ændring af Driftsformen kunde bringe det til, at disse mindre gunstigt beliggende Baner i hvert Fald kunde arbejde uden Tab, saa at de ikke forringede Udbyttet.

Det er ganske rigtigt, hvad den højtærede Minister nu fremdrog med Hensyn til min Stilling overfor Generaldirektørens korte Udnævnelsestid. Den højtærede Minister anførte, at der har været den samme Generaldirektør, siden Loven af 1915 traadte i Kraft. Men det kan efter mit Skøn alligevel til en vis Grad hemme Magten og Myndigheden hos en Embedsmand, naar han ved, at han kun er ansat for et saa kort Aaremaal. Der kan være Forhold, som bevirker, at det kan være heldigt, at man kan skifte en saadan Embedsmand, men jeg tror alligevel, at det vilde have været heldigt, om vi i 1915 var blevet staaende ved den tidligere Ordning og ikke var kommet ind paa det korte Aaremaal. Det er nu imidlertid